

Arrest

nr. 94 521 van 2 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst van 16 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SPINKS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 oktober 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 oktober 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst

G., E. {..}

Nationaal nummer: xxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxx

Asielaanvraag: 10/10/2012

Overdracht CGVS: 16/10/2012

A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit Shkoder. U beschikt over de Albanese nationaliteit. U verliet Kosovo samen met uw ouders A. {..} en L. G. {..}(O.V. xxxxxxxx) en op 10 oktober 2012 diende u in België een asielaanvraag in. Op 19 oktober 2012 meldde u zich aan voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. Op het Commissariaat-generaal bleek dat u niet in staat was het gehoor af te leggen wegens ernstige psychische problemen. Op het Commissariaat-generaal tekenden u en uw ouders diezelfde dag een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat u zich aansluit bij de verklaringen die uw ouders aflegden in het kader van hun asielaanvraag.

B. Motivering

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw moeder L. G. {..} werden uiteengezet. In het kader van haar asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. U baseert uw asielaanvraag enkel en alleen op de medische toestand van uw zoon. Hij lijdt aan schizofrenie. In Albanië zijn er geen voorzieningen voor dergelijke patiënten. Zo zijn er geen revalidatiecentra voor schizofrenen en werd uw zoon na het uitbreken van zijn ziekte van school gestuurd (CGVS, p. 2 en 3). Medische problemen ressorteren op zich echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uw raadsman voegde toe dat uw zoon in Albanië het slachtoffer was van discriminatie en verwees meer bepaald naar het feit dat hij gedwongen werd om van school te veranderen (CGVS, p. 3). Dat er in het regulier onderwijs geen voorzieningen voorhanden zijn voor leerlingen met ernstige psychiatrische aandoeningen en dat ze daar dus niet kunnen worden opgevangen is echter niet abnormaal. Uzelf verklaarde in dit verband bovendien dat de leerkrachten enkel gezegd hadden dat hij niet op school kon blijven omdat hij problemen had met de leerstof. U voegde ook toe dat hij door zijn ziekte niet meer in staat was om te studeren (CGVS, p. 3). Tot slot blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische attesten dat uw zoon in Albanië wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg (CGVS, p. 2 en 3).

Bijkomend verwees u naar jullie slechte financiële toestand in Albanië. U bent immers de enige kostwinner in het gezin (CGVS, p. 2). Dit is echter een probleem van louter economische aard welke evenmin ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

Uw paspoort bevestigt enkele uw identiteitsgegevens en nationaliteit, welke niet betwist worden. Bijgevolg kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen. Uw paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.“

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingen-wet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 13 november 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 21 november 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geheel ten onrechte beslist heeft haar aanvraag niet in overweging te nemen. Zij stelt dat in haar geval Albanië niet als veilig kan beschouwd worden nu blijkt dat zij aldaar het slachtoffer is geworden van discriminatie ingevolge haar psychische problemen. Zij werd hierdoor gedwongen van school te veranderen. Zoals haar moeder verklaarde is de verzoekende partij verloren in Albanië, zowel op medisch als sociaal vlak, met geen enkel vooruitzicht op beterschap naar de toekomst toe. Haar schizofrenie maakt haar een paria die door de Albanese maatschappij wordt verstoten. Verzoekende partij benadrukt voorts dat moet rekening gehouden worden met de gevolgen van schizofrenie en citeert uit een website-artikel. Verzoekende partij stelt dat schizofrenie op zich al voldoende is om de veiligheid van de patiënt in kwestie te compromitteren. Indien men verzoekende partij een de context van een land zoals Albanië plaatst waar er geen echte behandeling bestaat voor schizofrenie en waar de maatschappij geestelijk zieken verstoot, kan niet anders dan besloten worden dat Albanië voor verzoekende partij een uiterst onveilige omgeving is. Volgens verzoekende partij werd hiermee geen rekening gehouden.

3.2. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

De wetgever heeft voorzien in deze specifieke procedure, met name de niet in overwegingname van de asielaanvraag van asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Met het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 1 juni 2012, hierna: het KB van 26 mei 2012) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd.

Artikel 1 van het KB van 26 mei 2012 luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië"*

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

In fine van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen."

3.3. De verzoekende partij betwist niet afkomstig te zijn uit Albanië, hetgeen als veilig land wordt beschouwd.

De verzoekende partij meent ten onrechte dat de commissaris-generaal geen aandacht heeft besteed aan haar medische situatie en de Albanese context. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat haar verklaringen grondig werden onderzocht. Bovendien beschikt de commissaris-generaal over een appreciatiemarge om te oordelen of uit de verklaringen afgeleid door de verzoekende partij duidelijk blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het neergelegde administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geenszins is voorbij gegaan aan de medische situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij geeft weliswaar aan niet akkoord te gaan met de appreciatie van de door haar aangebrachte gegevens door de commissaris-generaal en betoogt dat zij omwille van haar medische toestand gediscrimineerd wordt, doch zij laat na de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij betoogt dat zij gedwongen werd van school te veranderen, doch zoals de commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk oordeelt is het niet abnormaal dat er in het regulier onderwijs geen voorzieningen voorhanden zijn voor leerlingen met ernstige psychische aandoeningen zodat ze daar niet kunnen worden opgevangen. Bovendien heeft de moeder van verzoekende partij zelf aangegeven dat haar kind omwille van diens ziekte niet meer in staat was te studeren en dat de leerkrachten enkel gezegd hadden dat verzoekende partij niet meer op school kon blijven omdat zij problemen had met de leerstof. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorts voorhoudt, is zij in Albanië geenszins “verloren” op medisch en sociaal vlak, nu uit de neergelegde medische attesten blijkt – zoals de commissaris-generaal ook terecht motiveert – dat zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een website-artikel waaruit de gevolgen van schizofrenie blijken, ziet de Raad geenszins in hoe dit afbreuk kan doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing nu dit artikel enkel de medische gevolgen van schizofrenie beschrijft, doch hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat zij omwille van haar ziekte gediscrimineerd wordt in Albanië. Haar bloot betoog dat er in Albanië geen enkele behandeling bestaat voor schizofrenie wordt, zoals reeds eerder gesteld, weerlegd door de medische attesten die zij zelf heeft bijgebracht. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal incorrect of kennelijk onredelijk zijn.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij het motief dat: *“Bijkomend verwees u naar jullie slechte financiële toestand in Albanië. U bent immers de enige kostwinner in het gezin (CGVS, p. 2). Dit is echter een probleem van louter economische aard welke evenmin ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming”* niet betwist.

3.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, en meer bepaald de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt dat een administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat daarin zowel de feitelijke als de juridische motieven moeten vermeld worden op grond waarvan het bestuur de beslissing heeft genomen. De aangehaalde motieven moeten draagkrachtig zijn. Er kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering als deze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde duidelijk kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Volgens de verzoekende partij is in casu noch aan de formele motiveringsplicht voldaan, in die zin dat de bestreden beslissing quasi geen motieven weergeeft, noch is aan de materiële motiveringsplicht voldaan daar zoals uit het eerste middel blijkt, de motivering geenszins correct, noch pertinent, laat staan afdoende is. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing slechts summier ingaat op de mogelijke gevolgen van haar geestesziekte op haar kansen op een menswaardig en veilig bestaan in Albanië. Indien zij wordt teruggestuurd, bestaat er wel degelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de vorm van discriminatie en verstoting alsook zelfmoord. Op geen enkele wijze wordt de veiligheid van een land als Albanië voor schizofreniepatiënten onderzocht.

3.6. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene

onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98 937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij verwijst naar haar uiteenzetting in het eerste middel doch zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding noch dat hij tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen inzake de gegeven die de zaak van de verzoekende partij kenmerken.

3.7. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.8. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De verzoekende partij start met een theoretisch betoog over het zorgvuldigheidsbeginsel en meent dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig tewerk is gegaan door zich in de motivering te beperken tot de stelling dat medische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming, zonder evenwel de mogelijke gevolgen te onderzoeken van haar medisch probleem op het veilig bestaan van de verzoekende partij in haar land van herkomst en het risico op reële schade die zij ingeval haar ziekte zou kunnen leiden.

3.9. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de commissaris-generaal zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat medische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming, maar heeft hij tevens de verklaringen van de verzoekende partij dat zij omwille van haar medische problemen gediscrimineerd wordt, aan een grondig onderzoek onderworpen. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel is de commissaris-generaal tot het kennelijk redelijke besluit gekomen dat de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

3.10. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3.11. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretisch betoog over het redelijkheidsbeginsel vraagt de verzoekende partij zich af hoe men in casu kan spreken van een redelijke besluitvorming. De motieven dat er in het regulier onderwijs geen voorzieningen voorhanden zijn voor leerlingen met ernstige psychiatrische problemen niet abnormaal is en dat uit de neergelegde medische attesten blijkt dat zij wel degelijk toegang heeft tot de Albanese gezondheidszorg kunnen volgens de verzoekende partij niet redelijk aangewend worden om de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag te verantwoorden. Het feit dat zij niet in het regulier onderwijs terecht kan of dat zij wel degelijk toegang heeft tot gezondheidszorg – ongeacht de kwaliteit daarvan – kan niet redelijkerwijze verantwoorden dat haar asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

3.12. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partij is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing, doch laat na aan te geven waarom deze vaststellingen als onredelijk dienen te worden beschouwd. Zij stelt enkel vraagtekens bij de kwaliteit van de Albanese gezondheidszorg, doch met dergelijk summier en onbeduidend betoog toont zij geenszins aan dat het besluit van de commissaris-generaal dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt gediscrimineerd te worden in Albanië nu blijkt dat zij wel degelijk toegang heeft tot behandeling voor haar ziekte in Albanië incorrect of onredelijk is. De Raad verwijst voorts voor zover als nodig is naar zijn bespreking van het eerste middel.

3.13. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3.14. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging en de hoorplicht.

De verzoekende partij wijst erop dat zij ingevolge haar ziekte niet gehoord kon worden. Bijgevolg werd een beroep gedaan op de verklaringen van haar ouders. Om deze verklaringen correct te interpreteren, had het bestuur zich echter minstens moeten trachten in te leven in de persoon van verzoekende partij. Vooral nu zijzelf niet kon worden gehoord, speelt het recht van verdediging des te meer en dient aldus besloten te worden tot een flagrante schending ervan. Op geen enkele wijze is zij ook maar enigszins gehoord en zij heeft zich niet kunnen verdedigen. Door zich letterlijk te steunen op de verklaringen van haar moeder, schendt het bestuur volgens de verzoekende partij de rechten van verdediging.

3.15. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekende partij kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

De Raad wijst er op dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar medische toestand niet in staat bleek een gehoor af te leggen. Zowel de verzoekende partij zelf als haar ouders tekenden een verklaring waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich aansluit bij de verklaringen die haar ouders aflegden in het kader van hun asielrelaas. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de commissaris-generaal zich onterecht steunde op de verklaringen van haar moeder bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Zij stelde zelf uitdrukkelijk zich aan te sluiten bij de verklaringen van haar ouders die op hun beurt de medische problematiek van de verzoekende partij aanhaalden als grondslag van hun relaas.

3.16. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

3.17. In een zesde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Na een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel meent de verzoekende partij dat zij er toch mocht van uitgaan dat haar asielaanvraag, in het licht van haar ernstige geestesandoening en haar hachelijke situatie binnen de Albanese maatschappij, in overweging zou worden genomen.

3.18. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Met haar nietszeggend betoog dat zij er toch mocht van uit gaan dat haar aanvraag in overweging zou worden genomen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de commissaris-generaal het rechtzekerheidsbeginsel heeft geschonden door haar asielaanvraag niet in overweging te nemen in toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

3.19. Het zesde middel kan niet worden aangenomen.

3.20. In een zevende middel voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretisch betoog over het proportionaliteitsbeginsel stelt de verzoekende partij dat zij door de bestreden beslissing nergens meer heen zal kunnen. Het gevaar bestaat zelfs dat zij zelfmoord pleegt. Deze beslissing raakt de verzoekende partij in de kern van haar bestaan en ontnemt haar het recht op leven. De ernst hiervan en de mate waarin de verzoekende partij benadeeld wordt, weegt dan ook op tegen de nadelen die de Staat zou ondervinden bij een positieve beslissing.

3.21. De verzoekende partij maakt geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. De Raad ziet geenszins in hoe de bestreden beslissing ervoor zorgt dat de verzoekende partij nergens heen kan of nog, dat zij het recht op leven aan de verzoekende partij onttrekt. Los van de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, staat vast dat de verzoekende partij met betrekking tot haar land van herkomst noch een gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

3.22. Het zevende middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend en dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER